

for - som anført af Justitsministeriet i bemærkningerne - at drage ministeren »til ansvar for den udnævnelsespolitik, der følges«, jf. ovenfor. Udnævnelsespolitikken vil i praksis være Dommerudnævnelsesrådets opgave og ansvar. Ministerens ansvar vil - ud over helt ekceptionelle situationer - kun bestå i det ansvar, der knytter sig til ministerens helt almindelige kompetence (og forpligtelse) til at overvåge sin ressort og foreslå initiativer, herunder lovgivningsinitiativer vedrørende reglerne om dommerudnævnelse.

3. Kommentarer til L 31 om Domstolsstyrelsen

Hvad angår reglerne i L 31 om Domstolsstyrelsen, er hovedsagen meget klar: Justitsministeren får ingen instruktionsbeføjelse over for styrelsen og heller ikke nogen tilsynsforpligtelse (L 31, § 2, stk. 2, jf. bem. hertil). Når ministeren ikke har beføjelserne, har han juridisk heller ikke ansvaret, forudsat han ikke på uretmæssig måde »blander sig« ad bagdøren.

Man kan på denne baggrund spørge, hvilken realitet, der er i Domstolsudvalgets synspunkt, når udvalget - som refereret i bemærkningerne - lægger »betydelig vægt på«, at domstolene forbliver i det ministerielle system og ikke flyttes til Folketingets regi, fordi det i så fald ikke »ville [...] være muligt at gøre et politisk ansvar gældende for manglende iagttagelse af hensynet til domstolene« (L 31, alm.bem. pkt. 3.2.).

I princippet kan der naturligvis gøres et politisk ansvar gældende over for ministeren ganske uanset, om ministeren rent juridisk har nogen kompetence i relation til det spørgsmål, man ønsker at gøre ministeren politisk ansvarlig for. I praksis må det dog nok anses for mindre tænkeligt, at man politisk vil lægge ministeren forhold til last, som han ikke har haft nogen retlig mulighed for at have indflydelse på.

De kompetencer, og dermed det retlige ansvar, som ministeren vil sidde tilbage med efter gennemførelsen af L 31, kan i øvrigt give anledning til følgende kommentarer:

a. I bemærkningerne til L 31 refereres Domstolsudvalget for at fastslå, at det fortsat vil være justitsministeren, »der har ansvaret for at skaffe de nødvendige bevillinger til domstolene« (L 31, alm.bem. pkt. 6.1.). Justitsministeriet synes ikke i bemærkningerne at have nogen kommentar til denne konstatering. Det nævnte ansvar vil knytte sig til den kompetence (og forpligtelse), ministeren har til at bidrage til regeringens forslag til

finanslov. Domstolsstyrelsen har her udspillet, idet Domstolsstyrelsens bestyrelse, jf. L 31, § 3, stk. 3, nr. 1, fremsætter sit budgetforslag for justitsministeren. Ministeren vil derefter - i uændret eller i op- eller nedjusteret udgave - kunne lade styrelsens forslag indgå i forslaget til finanslov. Politisk vil ministeren kunne kritiseres for, hvad han gør eller ikke gør i så henseende. I praksis er det imidlertid vanskeligt at forestille sig, at ministeren i et så skønspræget anliggende som fastsættelsen af budgettet er, skulle kunne pådrage sig noget retligt ansvar for sin vurdering af, hvad der bevillingsmæssigt er fornødent.

b. Efter L 31, § 6, stk. 3, kan justitsministeren indbringe medlemmer af Domstolsstyrelsens bestyrelse for Den Særlige Klageret. Justitsministeriet præciserer i bemærkningerne, at dette ikke betyder, at ministeren har pligt til kontrollere den løbende drift af domstolene (L 31, alm.bem. pkt. 7.3.2.). Der følger således ikke en almindelig tilsynsforpligtelse med ministerens kompetence. Han vil derfor heller ikke i almindelighed kunne gøres ansvarlig for manglende tilsyn. Men hvis ministeren bliver opmærksom på relevante forhold, må det formentlig antages, at han i særlige tilfælde - som en pligt, der følger af hans stillings beskaffenhed, jf. ministeransvarlighedslovens § 5, stk. 1 - vil kunne have et ansvar for at følge disse forhold op over for Den Særlige Klageret.

c. Efter L 31 vil det være justitsministeren, der skal besvare spørgsmål og forespørgsler i Folketinget (jf. L 31, alm.bem. pkt. 6.1. og 6.2.). Ministeren vil i den forbindelse have et ansvar for at indhente oplysninger fra Domstolsstyrelsen. Som udgangspunkt vil han ikke have noget ansvar for rigtigheden af disse oplysninger, men i tilfælde, hvor han kan se eller klart burde kunne se, at oplysningerne er urigtige, vildledende eller lignende, vil det følge af ministeransvarlighedslovens § 5, stk. 1, om de pligter ministeren har i medfør af »hans stillings beskaffenhed« og af § 5, stk. 2, om sandhedspligten, at ministeren vil kunne pådrage sig et ansvar for videregivelsen af oplysningerne til Folketinget.

d. Hvis ministeren eller Folketinget er utilfreds med tilstandene på domstolsområdet, kan ministeren komme med »tilkendegivelser« over for Domstolsstyrelsen (L 31, bem. til § 2). Det kan formentlig ikke udelukkes, at ministeren i meget specielle - og i praksis formentlig vanskeligt tænkelige - tilfælde kan have en *pligt* til at